

Капетанска дъщеря,
Не ходи ноще предъ зори.

Излѣзе неспоразумѣние. Петаръ Андрѣвичъ са бѣше разсърдилъ, но послѣ си помисли, че сѣки е свободенъ да пѣе, каквото му са иска. Съ това са и свърши работата.

Безсрамността на Швабрина ма накарваше да побѣсиѣя; но никой, освѣнъ мене, не проумѣ неговите зли хули, никой не обжрна на тѣхъ внимание. Отъ пѣсните разговорѣтъ са обжрна камъ стихотворците. Командантинѣтъ забѣлѣжи, че сичките тие хора сѣ развратни и пиеници, и посжвѣтова ма приятелски да остава стихотворението, като нѣщо противно на службата, което не води човѣка камъ нищо добро.

Не можѣхъ вече да тѣрна Швабрина. Скоро са азъ простихъ съ командантинѣтъ и съ семейството му. Щомъ дойдохъ дома си, то преглѣдахъ саблята си, испитахъ острилото ѣ и лѣгнахъ да сна, като заповѣдахъ на Савелича да ма сжбуди по 7 часѣтъ.

На другиятъ день въ опредѣленното време азъ стоѣхъ вече зжди копите и чѣкахъ противникѣтъ си. Скоро дойде и той. «Могатъ да ни откриятъ, ми каза той. — Трѣба да прибжрзаме». Ние сжблѣкохме мундирете си, останахме по жилетки и извадихме саблите си. Въ истата минута, изведнашъ, из-зжди копите излѣзе предъ насъ Иванъ Игнатичъ и петъ души инвалиди. Той ни заповѣда да идемъ при командантинѣтъ. Ние го послусахме съ гнѣвъ; но солдатите ни заби-колиха, и ние тржгнахме слѣдъ Ивана Игнатича, който ни водеше съ тѣржество, като крачеше важно и важно.

Ние влѣзохме въ кжщата на командантинѣтъ. Иванъ Игнатичъ отвори вратата и каза тѣржественно: „Доведохъ ги!“ Насъ посрѣщи а Василиса Егоровна,